

SZENT KERESZT

AZ ALSÓNÉMEDI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
LAPJA

XV. ÉVFOLYAM 11. SZÁM – 2021. NOVEMBER 14.

Halottak napja

A halál a XXI. század legnagyobb tabuja, róla, még nehezebben éljük meg mások halálát. Akár ismerőseink, rokonaink, szeretteink elvesztésével, akár a saját halálunkra való felkészülésünkben. A covid járvány idején még jobban előtérbe került a halál ténye és rádöbbenünk arra, hogy mennyire mulandó az emberi élet. Pár hét leforgása alatt sokan elköltöztek a földi életből, akikről azt gondoltuk, hogy együtt fogunk majd megöregedni. De másképp alakultak a dolgok, így sokan átértékelték az életüket a pandémia alatt. Én is, hiszen másfél hónapig koronavírusosan feküdtem a szobám csendjében.

A ma embere óriási erőfeszítéssel igyekszik elkerülni a szembesülést élete végességével. Kultúránkból, hagyományainkból kikoptak, elavultak a temetéssel, a gyásszal kapcsolatos szokásaink. Évtizedekkel ezelőtt a saját házukban haltak meg az emberek. A hozzátartozók pedig ott imádkoztak értük és virasztottak. Nem egyszer pedig „üzentek” a haldoklótól, hogy ha megérkezel a túlvilágra, akkor mondd meg a rokonaimnak, hogy jól vagyunk. A temetés szertartása pedig a halottas háznál kezdődött. Tény az, hogy hittek nem kérdőjelezték meg azt, hogy van-e élet a halálunk után.

Ahogy egyre több hozzátartozónk kerül ki a temetőbe, úgy kerül hozzánk közelebb a temető. Éppen ezért minden társadalom alapvető feladata, hogy az elhunyt részére méltó temetkezési helyről gondoskodjon. A temető nemcsak sírok összessége, hanem közösségi hely is, kapcsolatot az élők és holtak között -, éppen ezért az élők kötelessége, hogy méltó kegyelettel legyen megtöltve. Évszázadokkal ezelőtt a temetők a templom kertjében voltak. Akik jöttek a szentmisére, azok odamentek szeretteik sírjához és imádkoztak az elhunytak lelki üdvösségéért. Élők és holtak találkozási helye volt. Tudták, hogy előbb vagy utóbb ők is ide kerülnek majd.

Széchenyi István a nagy magyar a következőket mondja:
„Ha tudni akarod, hogy egy nemzet mennyire becsüli meg múltját, nézd meg a temetőjét!” Most, hogy jártam a temetőket és szenteltem a sírokat, szembesülhettem azzal a ténnyel, hogy valóban törődnek a síremlé-

nehezen beszélünk

ekkel és gondolják a temetőt. Reményt ad ez a tény arra is, hogy imádkoznak értük és gyászmisét is mondának.

Hogyan tekintünk a halálra? Mint ellenségre? Vagy mint testvérre? Mint az élet végére? Vagy mint egy új élet kezdetére? Azoknak a súlyos betegeknek, akiknél a halál bekövetkezése hamarosan várható, szokták mondani: „Próbálkozz megbarátkozni a halál gondolatával.” A halállal, mint ellenséggel, aligha lehet megbarátkozni, de ha hívő emberként, testvérként tekintünk rá, sikerül. Assisi Szent Ferenc a halált testvérnek nevezte, és várta, hogy eljőjön utána, hogy Istennél lehessen az Ő országában. Micsoda szenzáció megközelítési szemléletmód! Az Ő lelke készen volt, és bármikor oda tudott állni az Isten elé számadásra.

a feltámadásban és

meghallják az Isten

Fiaának szavát, és előjönnek sírjukból. Akik jót cselekedtek, feltámadnak és üdvözülnek; akik rosszat tettek, feltámadnak és elkárhoznak” (Jn 5,28-29). E szavak vigasztalást jelentenek a hívőknek, de félelemmel töltik el a nem hívőket, hiszen arról tanúskodnak, hogy földi életünk cselekedetei határozzák meg azt, hogy a feltámadás után mi lesz az örök sorsunk. Akik a földön Istennél éltek, az örök életben is a közelében lesznek, részük lesz a tökéletes boldogságban. Akik viszont életükben elfordultak Istenről, az örök kárházatban is nélküle lesznek. Segítsen bennünket a halál-testvérrel való megbarátkozásban, hogy az Atya ölelésében otthonra, örök hazára, örök szeretetre találjunk. Ajánljuk egész életünket Istennek, hogy halálunk pillanatában őszintén tudjuk Krisztushoz hasonlóan mondani: „Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet.”

Alsónémedi, 2021. november 2.

Kelemen Zoltán, plébániai kormányzó

Ebben a hónapban 14 éves Szent Kereszt újságunk!

Szeretnénk köszönetet mondani mindenkinek, aki támogatja az újság megjelenését: Atya és az Egyháztanács támogatását, Bálint Máriának a nyomtatót és annak teljes körű szervizelését, a nyomdafestéket, a Szlovicsák családnak a sok papír-adományt és minden kedves Olvasónknak az adományokat, az érdeklődést és a pozitív visszajelzéseket!

**Schlachta István plébánosra emlékezünk
születésének 100. évfordulóján
1921 — 1999
„Mindenkinek a mindene lettem.”**

**Schlachta István 1921. október 03-án született
Tiszaeszláron.**

**A papszentelés kegyelmében Vácott részesült
1944. június 18-án**

1944 – 1945 Újhartyánban káplán

**1945 – 1946 Nagykatán káplán és a 906. sz. Hunyadi
László cserkészcsoport vezetője**

1946 – 1948 Tápiószelén hitoktató

1948 – 1950 Pestszenterzsébeten hitoktató

1950 – 1954 Szolnokon hitoktató

1954 – 1970 Alsónémedi káplánja, majd plébánosa

1970 – 1999 Kóka plébánosa

1984 - től Tiszteletbeli kanonok

1994 júniusában tartotta az aranymiséjét

Kókaiak megemlékezése: Kókán 1970-től volt plébános 1999. július végéig, majd a székesfehérvári Papi Otthonban lakott haláláig.

Közvetlen, vidám természetű, buzgó lelki pásztor volt, aki nem csak a rábizott hívekért érzett felelősséget, hanem szívesen segített paptestvérein is, első vasárnapi perselygyűjtést Vácra küldte, azzal is segítve a kispapok tanulását.

Különös gondja volt a gyermekekre, akiket a végsőkig tanított, és vallotta, hogy a szülők ne csak küldjék a gyermekeiket, hanem hozzák is el a templomba.

Éjféltől misén az oltárnál két sorban vették körül a ministránsai, akiket nyáron a Balatonra, majd később Cserhátszentivánon lévő faházában vitt nyaralni. Több „szindarabot” is betanultak, melyeket a szentélyben kialakított színpadon csodálhattunk meg.

Adventben betlehemeztek, az így összegyűjtött adományokat éveken át az ipolytölgyesi Szent Erzsébet fogyatékosokat ápoló-gondozó otthonnak adományozta. Munkával is segítette az otthon felépítését, melyre több alkalommal is szervezett autóbuzsót, ami mindig megtelt segítő szándékú kókai hívekkel.

Az országban lévő kegyhelyekre zarándoklatot szervezett, amelyeken 5-6 autóbuzsszal vettek részt a hívek.

Határainkon túli kegyhelyekre is elzarándokolt, /Pozsony, Trencsén, Trencsénteplic, Poprád, Csorba-tó, Lőcse, Zakopane, stb./ többek között Szent II. János Pál pápa len-

gyelországi látogatására is, amely Krakóban volt 1987-ben, de 1996. szeptember 07-én magyarországi látogatása során Győrben is ott volt híveivel.

Különös gondja volt a betegeknek is, akiket minden elsöpénteken szívesen látogatott, vigasztalt.

A Napfivér, Holdnővér és a Jézus Krisztus Szupersztár című filmekre elsőként szerezte meg a jegyeket hívei számára. A Ben-Hur című filmet is elsőként vetítették három napon át, telt házzal a régi Művelődési Házban.

Minden hónap harmadik vasárnapján, délután szentmisét tartott a Margit kápolnában. A kápolnai búcsú hetében pedig minden nap ott mutatta be a szentmisét.

Gyűjtést szervezett a Szeretet Misszionáriusai (Teréz Anya Nővérei) számára, melyet saját autójával szállított Budapestre a Tömő utcába.

1980. december 08-án szentmise keretében az 1260. sorszámmal jelölt Rosa Mystica Szűz Mária szobrát átadta a híveinek, melyet Rómából hozatott. Hívei minden hónap 13-án, imaórában fohászkodnak a Szűzanyához, most havonta családok fogadják be, kérve segítségét családjukra, nemzetükre.

És még hosszasan lehetne sorolni mindazt, amit neki köszönhetünk, amit tőle kaptunk és tőle tanultunk!

Drága Plébános Úr nyugodj békében!

Hívei szeretetét jelzi sírján a szeretet és az emlékezés virágai és mindenszentekkor a mécsesek sokasága.

Schlachta atya sírja Kókán

„Amikor az Isten látta, hogy az út túl hosszú, a domb túl meredek, a légzés túl nehéz lett, átölelt és azt mondta: Gyere Hazza!”

Sok ember úgy él, hogy nem tudja, mi zajlik a szívében. Kérjük a kegyelmet, hogy meg tudjunk maradni az Úrban, meg tudjuk különböztetni Isten Lelkét a világ lelkeitől, hogy szívünk az Istennel való találkozásunk helye lehessen. 1997ben megkapta Kóka díszpolgára címet.

<http://kokaiplebania.hu>

Schlachta István atya az idén, október 3-án lenne 100 éves. Ez alkalmából kedves történeteket gyűjtöttünk össze, hogy ezzel is megköszönjük az atya fáradhatatlan papi munkálkodását, amelynek gyümölcseként az Istenbe vetett hitünk gyarapodott, egyházi közösségünk szolgálata alatt erősödött, amely még napjainkban is megmutatkozik.

1921. október 3-án született Tiszaeszláron. 1944 júniusában Vácott részesült a papszentelés kegyelmében, jelmondata „Mindenkinek mindene lettem” I Kor. 9,22. Földi életében hű maradt választott igéjéhez, mert minden szolgálati helyén (Újhartyán, Nagykatán, hitoktató Tápiószéle, Pesterzsébet, Szolnok) szívvel- lélekkel végezte papi tevékenységét.

Alsónémedin 1954 januárjától két évig segédlelkészként szolgált Molnár Lajos plébános úr mellett, majd vicarius aditur titulust kapott, és 1961-ben nevezték ki az egyházközség plébánosának.

Az atya a templomi szertartások mellett nagy gondot fordított a fiatalok lelkiéletének gondozására, zarándoklatokat szervezett híveinek, és ezen kívül a templomnak, kápolnának – mint épületnek is gondját viselte.

Schlachta atya utolsó, egyik legjelentősebb ténykedése a Szentkereszt ereklye megszerzése volt, amit 1970. május 10-én ünnepélyesen helyeztek a szentély falába. Az itt töltött áldásos munkáját ezzel megkoronázta. A falu hitéletét oly annyira felpezsdítette, hogy abban az időben regnáló állami vezetés ezt már nem tudta tolerálni, és áthelyeztették Kókára.

Az új helyén is mindenki meglepődésére végezte papi tevékenységét, de a Némedin eltöltött idő, olyan pozitív nyomokat hagyott a lelkében, hogy egy alkalommal így nyilatkozott: „**Testem a kókaiaké, szívem az alsónémedieké!**”

Aranymiséjére kapott pápai áldás

Bai Sándor:

Gyermekkoromban már hat éves koromtól ministráltam az atya miséin, és mindig, míg Alsónémedin szolgált. Jutalomként minden

nyáron elvitt bennünket Balatonszabadi Sóstóra 10 napra, teljesen költségmentesen, nem kellett a szülőknek semmit fizetni. Pista bácsinak kellett szólítani a nyaralás ideje alatt, mert ott a szomszédok nem tudták, hogy ő plébános, tisztelendő úr. Ha valaki elszólta magát, akkor dádá volt. Minden reggel 6 órakor keltünk, hideg vízzel nyakon öntött bennünket, jól felfrissültünk utána mehetünk a fürdőbe.

Az atya rendszere-

sen látogatta a családokat, legfőképpen betért azokhoz, ahol a gyerek nem ment hittanórára vagy szentmisére, hogy megtudakolja mi volt a hiányzás oka.

Sokorainé Margit:

Schlachta atyának minden gyerek fontos volt. Járt a falut biciklivel, betért a házakba, felhívta a figyelmünket, ha első péntek következett, vagy bármilyen ünnep. Szerettük őt. Egyik nyáron kirándulást szervezett a Balatonra, vonattal. Sokan utaztunk vele, mi is a szüleinkkel. A vonaton Pista bácsinak kellett szólítani. Jó meleg nyári nap volt, a Balaton hűsítő vize jól esett mindenkinek. Hazafelé ugyanígy vonattal jöttünk.

Vasárnap délután a plébánián várta a gyerekeket játékokra. Amilyen lehetőségek voltak abban az időben, ő azt mind biztosította a számunkra.

Remélem, hogy ott főtt is ilyen tábori soka-sága van, mint Némedin. Adj Uram örök nyugodalmat Nekik!

Szlovicsák Balászné:

Amikor rá gondolkodom, szívemet betölti a szeretet. Annyira szerette a gyerekeket és a gyerekek őt, hogy állandóan rajta lógtak, játszani akartak vele. Télen a Nagygödörbe szánkózni jött velünk. Kínálták neki a szánkójukat, hogy azon csússzon le. Nevettünk, amikor nekifutott, ráhasalt és lecsúszott a dombon. A reverendája két oldalt lebegett mellette. Azt mondták a gyerekek, mintha fekete varjú szállna! Mindenki szánkóját kipróbálta. Aztán elmentünk a plébániára, minden gyerek kapott tőle Sportszeletet, majd ott maradtunk pingpongozni.

A plébánia mögötti iskolába jártam, ahol most a Takarékszövetkezet van. Egyszer az iskolából hazafelé jövet megállított. Megtudta, hogy varrónőnek fogok tanulni és behívott a plébániára, hogy varrjam fel azt a hús darab gombot a reverendájára. Örömmel megtettem, még másutt is megvarrtam.

Egy alkalommal, amikor felénk biciklizett kiírta a kapunkra fehér krétával: Holnap elsöpéntek! Gyere gyónni!

A tiszt. bácsi! Mindenki olvashatta az üzenetét, akik a szembeni kocsnába betért. Hittanórán Józán

vezetéknevelő osztálytársunk rendetlenkedett, a tisztelendő bácsi már többször rá szólt, de hiába. Majd odament hozzá és ezt mondta neki: Fiam, te nem hiszem, hogy józán vagy!!! Állj a fal mellé a sarokba!

Gyermekkorom szép emlékeihez hozzátartozik, amikor Húsvétra készültünk. Előadtuk a templomban Jézus gótgotai szenvedését és halálát. A Bai Mendit megfeszítették, én egy szent asszony szerepét játszottam földig érő ruhában. A fejemet és a számat hosszú sál fedte. Készült róla fénykép is, a nemrég elhunyt Spáczay Zoltán atya is rajta van, aki akkor káplán volt nálunk.

Édesanyjával, családjával

Zarándoklat—Esztergom, 1955. augusztus 20.

retett nagybátyámat, ez a szó a hivatástudat lenne.

55 évig szolgált Istent, pásztorolta a rábízott nyáját. Hívei szeretettel vették körül, s ő ezt minden lehetséges módon igyekezett viszonzni. Lelkesen foglalkozott a gyerekekkel, fiatalokkal, hitoktatott, de ha ideje engedte rúgta a labdát, pingpongütőt vett a kezébe, vagy éppen szalonnát süített az esti táborútnél. Szívvel-lélelkel vett részt a rábízott közösség életében.

Szűkebb és tágabb családját nagyon szerette, ő volt az, aki a népes Schlachta, Tóth és Tömösközy család apraját-nagyját ismerte, s ha távolról is, de figyelemmel kísérté sorsuk alakulását.

Szüleit gyakran látogatta, igaz ezek a látogatások általában rövid ideig tartottak.

Most is hallom a szavait: „anyuskám, látom jól vagytok, örülök, kézcsók, csók”, s máris elrobogott kis Trabantjával.

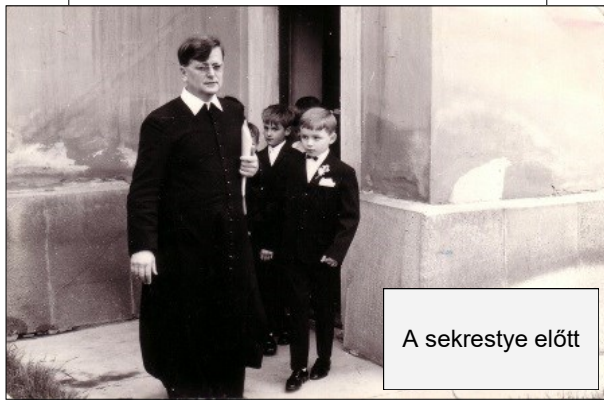
Sietett haza kedves híveihez, szolgálva Istent és őket! Ezt diktálta a szíve, a hite és Isten szeretete.

Krasnyánszkiné Kiss Erzsébet:

Emlékeink a teljesség igénye nélkül: Fiatalos, lendületes, közösségépítő volt. Kinyitotta nem csak a plébániát, de a világot is nekünk.

Tömegközlekedéssel utaztunk a Balatonhoz, a ministránsokat sátorozni vitte a partjára, ahol nomád körülmények között, de jó hangulatban töltöttek néhány napot.

Sok-sok zarándoklatot szervezett, az ország különböző búcsújáró helyére.

A sekrestye előtt

1996-ban kórházban voltam, epeköre műtöttek. A mellettem lévő ágyon egy Kókáról származó asszony feküdt, ismerte az atyát. Nagyon szeretik őt is – mondta.

Amikor hazakerültem a kórházból felhívott az atya. Nagyon meglepett vele. Azért hívott, hogy elmondja, amikor megtudta, hogy beteg vagyok, imádkozott a gyógyulásomért, szentmisét ajánlott fel, hogy mielőbb meggyógyuljak.

Istennek hála mindenért! Köszönöm Istennek, hogy ismerhettem Őt! 1954-ben jött közelem,

akkor én egy éves voltam, és 1970-ben került el Kókára, az esküvőnk napján. Gyermekkorom szép emléke Ő!

Isten adja meg neki az örök boldogságot!

Tömösközy Erika:

Ha egyetlen szóval kellene jellemezni sze-

Alsónémedi hívekkel az Öreg-temetőben

A szentmisék végén gyakran állt a templomajtóban és számolta, hogy adott szentmisén hányan vettek részt. Számon tartotta

(Folytatás a(z) 4. oldalon)

Pásztorjáték szereplőivel

ki hiányzott (főleg a gyerekeket), gyakran a szentmise után felkereste az adott gyermek családját, hogy meg tudja az okát is. A falut járta először kerékpárral (un.dongóval) majd Trabanttal.

A lelkigyakorlatok alkalmával mindig tömve volt a templom, emlékszem volt olyan, hogy otthonról vittük a kis székünket és valamelyik szobor alatt helyeztük el és így vettünk részt a szentmisén, hallgattuk a prédikációt.

A májusi litániákon és az októberi ájtosságokon (a hétköznapiakon is) nagyon sok iskolás és fiatal felnőtt is részt vett.

A plébánia nagy termében pingpong-asztal volt felállítva, társas játékok, sakk biztosította a játék lehetőségét, sok-sok könyv adta az olvasás élményét, alkalmat teremtve a tartalmas időtöltésre, vasárnap délutánokon az iskolások és fiatalok számára.

Szinte sok ként érte a közösséget a hír, hogy Kókára helyezték.

A költöztetésénél én is segítkeztem, rendszereztük, elcsomagoltuk a tárgyakat, majd Kókán berendeztük a plébániát. Később néhányszor meg is látogattuk, nagy örömmel tapasztaltuk,

Időnként még Ő is visszajött hozzánk.

Nagy-nagy szeretettel és hálával emlékezünk RÁ.

Id. Morvai János:

Mozgékony ember volt, a világi dolgokban is jártas, ő ott is volt mindenütt. Itteni szolgálata alatt sok mindent felújított. Ha úgy látta jónak, akkor fizikai munkában is részt vett.

Emlékszem, amikor az ablakokat javították a templomban, én fenn takarítottam. Az atya is följött hozzám, és kérdezte, hogy nem szédülök-e? Kár volt megkérdeznie, mert akkor aztán egy kicsit furcsán éreztem magam, de ennek ellenére fennmaradtunk és folytattuk tovább a munkát.

Még azzal is törődött, hogy munkahelyet ajánlott nekem. Egy üzletben lett volna állás, de én nem akartam a mezőgazdasági munkát felcserélni. Az asszony nem bánta volna, mert nem igen szerette ezt a paraszti gazdaságot.

A szentmiséken mindig felment a szószékbe prédikálni, és onnan látta, ha valaki elaludt, vagy a fiatalok nem úgy viselkedtek, ahogy illene, akkor verte a szószék peremét. Prédikációiban nem kímélte a híveket, ostorozta a népet. Én mindig szerettem, ha keményen megmondják, mert ebből tanul az ember.

Amikor megtudtuk, hogy elhelyezik Némediről, igen elszomorodtunk. Ezzel kapcsol-

latban elmentem Gábor Feri bácsihoz, akkor ő volt az egyháznál a jegyző. Azt terveztük, hogy elmegyünk Vácre a püspökhöz, és megpróbáljuk kiesdekelni a maradását. Beszélgetésünk alatt belépett az atya, nem kérdezte miről beszélünk, hiszen tisztába volt, hogy szerettük volna, ha itt szolgál tovább. Csak annyit mondott: - Miért akarnak nekem ártani? Az ajtó felé fordult és sírt, ő tudta, hogy mi lehet a következménye, ha mi zúgolódunk. De azért csak elmentünk szerényen a püspök-

höz, kértük, hogy ne helyezték el, de hiába.

ARANYMISÉM EMLÉKÉRE
VÁC 1944 KÓKA 1994
ÉS KÜLTÖTEK ÉS MENTEM...
SCHLACHTA ISTVÁN

Kis Jézusom! Te vagy
legszebb ajándékom!
Szívem ujjong!
Köszöntelek!
Amen.

Aranymisés emlék-képe

Mészárosné Szuróczi Jolán:

Szeretettel emlékezem Schlachta atyára, buzgó szolgálója volt a Jó Istennek. A templom padjaira tette, a legépelt tájékoztatókat pl. triduum lesz. Nem restelt utána menni a gyerekeknek, hogy hívja, figyelmeztesse, első péntekre. A vasárnapi reggeli gyermekmisén beállt a sekrestye ajtóba és onnan vezette a reggeli imát. Vonzotta a gyerekeket! Téli vasárnapokon barátnőmmel többször elmentünk a plébániára, harmóniumon játszottunk, könyvet kölcsönöztünk.

A bejárati ajtaján volt egy tájékoztató, egy cédulán le-föl húzható gomb, amely jelezte, most hol van az atya. Mobiltelefon hiányában ez volt akkor a legkorszerűbb, hogy hívei tudják, merre jár plébánosuk. Az Isten áldás kísérje őt égi otthonában is!

Varróné Szántó Jolán:

Mi hön szeretett gyermekkorunk papja,

elsősorban embertisztelő, emberekre odafigyelő, segítőkész ember volt. Gondja volt minden hívőre, társadalmi helyzetétől függetlenül, felkarolta a rászorulókat. Ő milyen volt – ezt a gyerekek, akik még tisztaszívűek, őszinték, nagyon jól érezték. Hozzá a „nyitott plébániára” bármikor és bárki be-mehetett, jól érezték magukat úgy a református, mint a katolikus, úgy hívó és a hitetlen gyermekek, ifjak.

Egyik soha nem feledett emlékem, amikor tízen évesen megkért az atya, hogy kísérjem el őket - táborozni vitte a gyerekeket - Balatonra, és én főztek nekik. Nagy izgalom előzte meg az utazást, hogy ehető ételt készítsék a kis csapatnak, ugyanis én még alig tudtam valamit főzni. Felnőtt fejfel visszaemlékezve, az volt az igazi oka a meghívásának, hogy én is nyaraljak a Balatonnál. Az atya látta helyzetemet a családkban, mint legidősebb testvér, szükség volt otthon a munkámra, csak így juthattam el én is nyaralni.

Személyes elbeszélése alapján megtudtuk, hogy a zűrzavaros időben is védelmet adott az üldözötteknek. Ez a körülmény odáig hatott, hogy főpapi utasításra el kellett hagyni Alsónémedi híveit. Nagyon sajnáltuk, hogy már nem nálunk szolgál tovább.

A másik személyes élményem már 43 évesen történt, amikor az atya Kókán szolgált. Felhívott telefonon, majd személyesen is arra kért, menjek el először 3 napos lelkigyakorlatra Kecskemétre, majd hitoktatói tanulmányokat végezzem el. S akkor kezdtem el az óvodában is a hittant tanítani.

Egyéniségéhez hozzátartozott a viccelődés, a jókedv, humorérzékéről is legendák szólnak, engem is mindig úgy hívott Jólány, Jolán.

Hálásan gondolok rá, köszönöm, hogy 25 évig a gyerekeket nevelhettem és taníthattam Jézus szeretetére.

Sticzné Szántó Ilona:

Schlachta István atya 1954 - 1970-ig szolgált Alsónémedin. Azon szerencsések közé tartozom, akiknek általános iskolai éveimre az időszakra estek, így nemcsak, mint plébánost, hanem mint hitoktatót is ismerhettem őt.

Gyermekkori emlékeimet felidézve néhány gondolattal szeretnék róla megemlékezni. Nekünk, gyerekeknek ő volt a „TISZTELENDŐ BÁCSI” – így csupa nagy-

betűvel! Mivel érdemelte ezt ki? Azt gondolom egész lényével! Emberségével, a mindenkire felé áradó tiszteletével, szeretetével,

(Folytatás a(z) 5. oldalon)

empátiájával, türelmével, segítőkészségével.

Abban az időben szinte minden katolikus gyerek hittanra is járt, ezért szép számmal gyűltünk össze a hittan órákon. Utólag bevallom, nem is mindig viselkedtünk „mintagyerek” módjára. Ennek ellenére soha nem emelte fel a szavát, nem szidott bennünket, hanem végtelen türelemmel, érdekes történetek mesélésével igyekezett köztünk rendet teremteni.

Misékre is rendszeresen jártunk - nem csak nagy ünnepeken – minden vasárnap. Schlachta atya mindig a szószékről prédikált, közben – mivel így jól belátta az egész templomot - számba vette, hogy melyik gyerek hiányzik a szentmiséről. Aztán, ha ideje engedte felpattant a nagy fekete kerékpárjára, végig járta falut. Felnöthöz, gyerekhez volt egy-egy kedves szava, és persze számon kérte (igaz legtöbbször vicces formában), ha esetleg a vasárnapi szentmisét elmulasztottuk. Pontos statisztikát vezetett arról, hogy melyik misén hányan vettek részt. A mise után a templomból kivonulókat már az ajtóban várta és számolt!

Akkoriban csak fiúk ministrálhattak,

tam édesanyámat, a nagypapát és hazaszöktem. A faluban kóborogtam erre-arra, aztán elmentem a templomba ministrálni – mindig szerettem az oltár körül szolgálni az atyával - úgy gondoltam jobb, ha haza se megyek, mert csúfos lakolás vár rám a lelépésem miatt. Nagyon jó ötletnek tartottam, hogy elbújok a fent a haragoknál, fel is mentem. Szegény édesanyám már a rendőrségen is bejelentette eltűnésemet. Este

egymásnak, élünk szeretetben, akkor számíthatunk az Isten áldására.

Tóth Jánosné Ibolya:

Az atya nagyon sok zarándoklatot szervezet híveinek, szorgalmazta az egész család részvételét, a gyerekek a felnőttek mind együtt mentünk a különböző szenthelyekre.

Abban az időben minden reggel 7 órakor is volt szentmise, nagyon sokan vettek részt, főleg a gyerekek. Mindig az iskolában reggeliztünk, mert a misén áldoztunk. De szép is volt minden nap így kezdeni tanulást.

Emlékszem az öcsém beteg lett, és nem volt ministrálni. Az atya eljött hozzánk és meglátogatta őt. Jobbulást kívánva, mondta neki: - Gyógyulj meg minél előbb, aztán gyere ministrálni! Röviden megfogalmazva, igazi gyerekbarát pap volt!

Surányiné Zupka Magdolna:

Őszinte szeretettel gondolok vissza az atyára, hálás vagyok, hogy a falunkban végezte papi munkáját. Személye vonzotta a fiatalokat, szót értett az öregekkel is. Istennek élő, csodálatos pap volt. Nyugodjon békében az örökházában!

azért lemerészkedtem, és Schlachta atya elé kerültem. Szépen elbeszélgetett velem, jól megmosta a fejemet, elmagyarázta milyen fájdalmat és idegességet okoztam az amúgy is sok gonddal küszködő édesanyámnak. Na, ezután egy kicsit megemberesedtem, a csínytevéseket próbáltam elhagyni, talán akkor kezdett bennem megvilágosodni, hogy a tetteinknek következményei vannak. Ne okozunk fájdalmat

voltak is mindig szép számmal. Igaz, komoly motiváció is volt! Azokat, akik legtöbbször ministráltak nyáron elvitte a Balatonhoz táborozni. Nagy szó volt ez akkor! A fiúk mesélték, hogy - tekintettel az akkori politikai helyzetre - a tábor idején csak „Pista bácsinak” szólíthatták őt. Az élénk hitélet mellett igyekezett a gyerekeket rászoktatni a tartalmas időtöltésre is. Lehetett menni a plébániára például pingpongozni, vagy a könyvtárából könyveket kölcsönözni. Azt szokták mondani: az idő megszépíti az emlékeket! Biztosan így van, de nekem akkor is csak szép emlékeim vannak a TISZTELENDŐ BÁCSIRÓL!

Végh Sándor:

A családdal nagyon jó kapcsolatban volt az atya. Sajnos édesapám a háborúban meghalt, ő támogatta, segítette az árván maradt gyerekeket, engem és öcsémet. Átérezte az özvegyasszony nehézségeit, amiben tudott, abban segített. Öcsémet és a barátját a papi pálya felé terelgette, sokat foglalatoskodott a tanításukkal.

Még a mai napig is tisztán él emlékezetemben az atya intelmei, amikor megszőktem a kapálásból és felmentem elbújni a haragokhoz. Hát az úgy történt, hogy igen meguntam a kapálást a kukoricaföldön, otthagytam

Kissné Babirák Éva:

Mindenkit szeretett és mindenki szerette. A szeretet és enyhe szigorúság sugárzott személyéből.

Kerékpárral járta a falut, akit otthon talált, ha párpercre is benézett, köszöntötte a családot és hogylétükről érdeklődött. Volt aki azt hitte, hogy a szomszéd, és szóltak, hogy búj be, értette a viccet, és mondta, hogy már bent is vagyok. Volt meglepődés, hogy a Tisztelendő bácsi / felnőtteknek úr.

Figyelte, hogy kik nem voltak misén. Feltétlen rákérdezett, hogy miért.

Gyerekeket / többek közt/ nagyon szerette. Megszokott kérdése, mi van a szádban?

Látván a megszeppenésüket: Hát a nyelved „Felszabadult nevetés lett a vége.

A falut járva figyelmeztette a felnőtteket, gyerekeket, hogy a héten első péntek! Tudtuk, hogy templomba kell menni és győnni.

1956-ban a földrengés után akit csak lehetett meglátogatott, hogy nincs -e baj.

1957-ben a református lelkész és családja Hollandiába kiköltöztek, együtt búcsúzott református és katolikus szinte a falu lakosainak zöme, a református templom udvarán volt a búcsúztatás és együtt kísérték őket a falu végéig. Ott várta egy autó azzal mentek tovább. Amikor a menet a katolikus pa-

(Folytatás a(z) 6. oldalon)

rókia elé ért, a mi tisztelendő bácsink kijött és ő is átölelve elköszönt tőlük.

Vasárnap délután /amit alig vártunk/ A parókia nyitva volt kicsik és nagyobb gyerekek mindegy, hogy katolikus vagy református. Volt könyvtár, sakkozási, pingpongozási, társasjáték sőt focizni is szabad volt. Még a Tisztelendő bácsi is beállt focizni.

Nem volt zárt ajtó a parókian. Esetleg volt valami elintézni valója az ajtófélfán volt egy lista, mellé egy feszes drót rajta valami golyó -féle amit le-fel lehetett húzni, és ki volt írva pl. A faluban, vagy Pesten vagyok és még azt is jelezte, hogy kb. mikorra ér haza.

Olyan esemény nem volt amire Ő nem lett volna meghívva .Esküvői, disznótoros, névnap vacsora .Ő a családhoz tartozott!! Ezeket a vacsorákat mindig voltak nótázások. Az Ő nótája a Kecskébeka felmászott a fűzfára .Ezt már mindenki tudta és ha rákerült a sor mindenki énekelte vele együtt.

Kereskesné Lovas Jolán:

Én nagyon szerettem az atyát. Emlékszem, mikor 1969-ben anyuék elhívták vízkeresztkor megszentelni a házunkat. Kriszta húgom akkor volt 3 hónapos. Miután végzett a szertartással, kivette a kiságyból a Krisztát és dajkálta, beszélgetett hozzá, szeretgette. Ez a kép, szinte beleégett az emlékezetembe, annyira megmaradt. Nagyon szerettem a prédikációit. Már alig vártam, hogy felmenjen a szószékbe és elkezdje, mert mindig beleszólt a saját gyermekkori

történeteit. Vonzotta a gyerekeket. Mindig sok gyerek volt a kismiséen, és a mise végén ott várt a templom ajtóban és nézte, hogy kik vannak ott. Ha valakit nem látott, akkor érdeklődött felőle. Emlékszem be lehetett menni hozzá pingpongozni. Volt, hogy én is bementem, de csak néztem a nagyokat, ahogy játszanak. Ilyen szép emlékeim vannak róla.

Köszönöm, hogy leírhattam!

Jakab Mária:

Még most is elevenen él bennem az emléke, ahogyan rendszeresen ellátogatott hozzánk, ott ült a konyha padján és érdeklődött minden iránt. Érdeklődött a disszidens rokon iránt, idősek hogy létéről. Mi gyerekek nagyon szerettük és tiszteltük az atyát. Olyan őszinte hittel, szeretettel tudta a Jóisten felé vezetni a rábizottakat, hogy mindig boldog gyermekszívajától volt hangos a plébánia, a szentmiséken is egyre többen vettek részt.

Felejthetetlen marad számomra, amikor az éjfél misén előadtuk a pásztorjátékot, pedig ez már több mint 50 éve. Nagy megtiszteltetésként éltem meg, hogy rám osztotta a Szűzanya szerepét. Igyekeztem is jól, hibátlanul megtanulni a szöveget, hogy ne okozzak csalódást neki.

Az adventi időszakban a gyerekek között is szorgalmazta, hogy minél többen vegyünk

részt a hajnali szentmiséken.

A szülőknél nem igen tettszett, hogy sőtétben, biciklivel, jó messzire a templomtól rorátéra menjek, de ennek ellenére, - mert az atya várt bennünket- ott voltam.

Sokunkat elvezetett a "hit kapujáig", sugározni tudta a tiszta jézusi szeretetet, Isten- és emberszeretete átütött egész életén.

Amiért itt volt

köztünk e földi létben, hogy közvetítse Isten akaratát, jóságát és irgalmát, Ő azt a nehézségek ellenére, megtette. Hála érte!

Végül Schlachta atya áldásos földi tevékenységét, életének 78., papságának 56. évében, 1999. augusztus 2-án befejezte és az örökkévalóságba költözött. Temetésekor, Kókán nemcsak a hívei, hanem 60 paptestvére is körülállta a kicsiny földdarabot.

Nyugodjon békében!

Schlachta István plébános atya, apát úr egy meghatározó személyiség volt az Alsónémedi egyházközség életében. Amikor ide került én ministráns voltam, akkoriban nagyon sok ministráns volt. A fiatalokat és a gyerekeket nagyon szerette. A Plébánia az a gyermekeké volt, mint egy játszótér. A mai világban már ezt talán már nem is lehet elképzelni vagy nem tudják elképzelni azok, akik ezt nem éltek át. Egy gyerek nem csak azért volt ministráns, mert a szülők elküldték, hanem minden nyáron nyári tábort szervezett a Balatonon és minden ministráns gyereket elvitt egy hétre, 2 turnusban. Nagyon jól éreztük magunkat és mindenki buzgón járt a templomba ministrálni és járt játszani a plébániára, volt pingpongozás, meg társasjáték. Nagyon sok gyerek járt a plébániára, pedig abban az időben bizony ilyen dolgokat tiltottak, mert kormányzati szinten ilyen nem lehetett, hogy egy pap elvigyen gyerekeket táborozni. Úgy hívtuk, hogy Pista bácsi, nem úgy ahogy ildomos lett volna, hogy plébános úr. Amikor elkerült Némediről Kókára hosszú éveken keresztül tartottuk szorosan a kapcsolatot, ugyanis a szomszédommal volt közeli rokonságban és így sokat találkoztunk vele. Én a plébániát is kifestettem Kókán. Mondhatom azt, hogy a haláláig, beszélünk egymással, tartottuk a kapcsolatot egészen a káplán korától az apáti kinevezésén át, volt szerencsém az aranyimiséjén is köszönteni. Nagyon meghatározó személyiség volt az Alsónémedi hívek életében. Amikor elkerült Kókára ott is ugyanúgy tevékenykedett, mint Alsónémedin. Sok mindent köszönhetnek neki a templomba járók, tényleg egy kivételes személyiség volt. Ha egy gyerek nem volt hittanon, biciklire ült és elment a szülőkhöz elpanaszolni, hogy bizony a fiúk nem volt hittanon, ennyire oda figyelt mindenkire a gyermekszeretetével. Rengeteg hittanos és ministráns volt. 3 szentmise volt vasárnap, mindig volt pap, sőt káplán is. Én

csak jót tudok róla mondani, igazi tehetség volt, igazi szeretet volt benne. 1999-ben halt meg, éppen amikor a napfogyatkozás volt. Elmentünk a temetésére, csináltattunk egy hatalmas kereszt formájú koszorút, bevittük a templomba és amikor mondtuk, hogy Alsónémediről jöttünk, mesélték, hogy mindig elismerően szólt rólunk. Egy igazi szeretnivaló ember volt. A gyermekkoromban mi, a fiatalok, szinte együtt éltünk a plébánián, a hajnali misék után bementünk, reggelit adott mindenkinek, szánkót vett nekünk és mindig más ministráns vitte el, akkor még sokaknak nem telt szánkóra. Sokszor megkért engem is, másokat is, hogy maradjak ott a plébánián, tartsak telefonügyeletet, amíg ő nincs otthon. Nagyon sokat tartózkodtunk a plébánián.

16 évig szolgált Alsónémedin, és itt volt az aranyimiséje egy vasárnap délután. Én köszöntöttem és a mise után volt egy vacsora az étteremben. Abban az időben még nem készült sajnos felvétel ezekről. Ő 1954-ben került ide Alsónémedire, mint káplán, de adminisztrátor volt kiírva. Ő is tatarozta a templomot, megcsináltatta a templomkertet, diófákat ültetett. Foglalkozott az öreg temetővel, ami akkor még működött. Ő végezte az utolsó temetést 1970. október 1-je, a lezárása előtt. Rengeteg zarándoklatot szervezett, egy évben többször is. Ezekről vannak fényképek. Mindig teli volt a templom az idejében. Igaz az egy teljesen más világ volt akkor, mint ami most van. És azoknak a fiataloknak a családjai mind megmaradtak templomba járóknak. Ma is járnak, egyháztanácsosok között is vannak.

1995-ben, amikor Kósa atya nyugdíjba ment, mesélte nekem Schlachta atya, hogy írt a püspöknek és kérte, hogy Alsónémedire rakjon papot, mert itt mindig is volt pap és egy szorgalmas, templomba járó nép lakik itt. Akkor kaptuk Kárpáti atyát. Tehát ő közben járt értünk Vácon, a püspökségen. Még így is

támogatta Alsónémedit.

Az árvízkarosult vidékek gyerekeit rendszeresen nyaraltatta Alsónémedin. Megszervezte, hogy jöjjenek ide Kelet-Magyarországról és családoknál helyezte el őket. Én is fuvaroztam akkor csoportokat. Még ilyenekkel is foglalkozott. Az árvízkarosult vidéken segítséget szervezett az építkezésekhez, innen is mentek fiatalok segíteni. Én például kifestettem egy barátommal egy szabolcsi templomot, egy héti voltam ott. Az Új Ember adott állványokat.

Mindig „dícsértesség”-kel köszönt, az emberrel nagyon jó viszonyban volt. Családlátogatásokat végzett. Vidám ember volt, de tudott szigorú is lenni. Ha egy gyerek nagyon elvetette a súlykot, még pofont is adott. De mindig csak nevelő céllal legyintette meg a rosszakat. De abban az időben ezt még a tanárok is csinálták.

Keresztény oktatást is szervezett. Néha a plébánián, de legtöbbször a templomban biblikus órák voltak, rengeteget vetített egy nagy vetítőn diafilmeket, és sokat szeretett fényképezni. Voltak lelkigyakorlatok Nagybőjtben és Adventben, mindig tömve volt a templom. A Rorátékon is megtelt a templom, sőt volt, hogy 8 ministráns is volt. Minden nap volt szentmise és mindig teli volt a templom. Komoly lelki élet volt akkor Némedin. 3 fiatal is az ő hatására indult el a papi pályán: Lovas atya, Bereczki Béla és Szecsódi Péter. És még volt 2 fiatal, de ők kiléptek a szemináriumból. A vallási élet kimagasló volt. Beindította a szentmiséket a kápolnában is. Mintegy 200 gyereknek tartott hitoktatást. Voltak misztériumjátékok Nagybőjtben és Adventben, rengeteg gyerekkel. 60 éve ment el Alsónémediről, de még mindig él bennünk, mi mindent csinált. Nem is lehet ezt egy cikkben összefoglalni.

Varga Frigyes, az Alsónémedi Rk. Egyházközség világi elnöke

Bérmálkozók vizsgájáról

Az első szentáldozásra, bérmálkozásra illetve a felnőtt keresztkedezésre két év a katekumenátus (felkészülési) idő. Ez idő alatt elmélyül, illetve kialakul, az Istennel való személyes kapcsolat és megszerezük a szentség felvételéhez szükséges tudást.

Az elmúlt két és fél évben erre készültek fiataljaink. Miért ilyen sokáig? Mert a pandémia miatt nem találkozhatunk. Amikor nem tudtunk együtt lenni, akkor interneten keresztül kapták a feladatokat, amit megoldottak, megtanultak.

Az Istennel való kapcsolatuk mélységét ők maguk érzik és megtapasztalják, nap, mint nap az Isten szeretetét.

A tanultakról pedig számot adtak október 16-án, Vácon. Ez a vizsga közösség építés is volt.

Pénteken este szentmisével kezdtük közös együttlétünket. A szentmise után indultunk Vácre. Az Váci Egyházmegye Althann Vendégházában szálltunk meg. A vacsora, kötetlen beszélgetéssel, vi-

rájuk!

A vizsga után beszélgettünk a Szentlélek ajándékairól, majd közös imával zártuk az együtt léte.

Vizsga után átvittük bemutatkozó, motivációs leveleiket a püspökségre. Sajnos püspök atyával nem sikerült személyesen találkozni. Ezután a piarista templomban, az Oltárszentség előtt kértük

Jézus Szentlelkét, hogy hozza el számukra a hét ajándék egyikét. Hálát adtunk a már megkapott kegyelmekért. Sétáltunk egy jót a Duna parton. Ebéd után indultunk haza.

Számomra nem csak ez a két nap volt ajándék, hanem minden perce a felkészülésnek. Köszönöm azt a sok munkát, amit a közösségért tettek, plébániai munkát, körmeneteken szolgálat, felolvasások és a táborokban segítség. Há-lás vagyok a mi Urunknak, hogy ezt a feladatot elvégezhettem és a szülőknak, hogy rám bízták gyermekeiket.

Mikoly Istvánné

dám jó kedvvel telt el. Voltak, akik az éjszakát a vizsgakérdések átbeszélésére használták, a többség viszont jól aludt. Szombaton a reggeli után, imával kezdtük a vizsgát. Csernák Nikolett segítségével Kahoot módszerrel vizsgáztak a fiatalok, plébános atyánk jelenlétében! Ez nagyon tetszett mindenkinek, hiszen kvíz jellegűen voltak a kérdések megoldhatók. Természetesen a kiadott kérdés-sorból voltak a megoldásra váró feladatok kiválasztva. A vizsga MINDENKINEK jól sikerült, büszkék lehetünk

Fatimai Szűzanya templom búcsú

A Fatimai Szűzanya közép-európai szentélye várta a zarándokokat október 17-én. Ez kettős búcsú, mert a templom felszentelésének, és a fatimai jelenések lezárásának az évfordulója.

A zarándokok azért jönnek ide, hogy elhozzák terheiket, és itt leteszik ezt a nehéz láncot, ami lehúzza őket. Rábízzák a Szűzanyára, és ha megegyezik Isten akaratával, teljesülnek ezek a kérések.

A mise 12.00 órakor kezdődött az Úrangyala imádsággal. Meghívott vendég Bese Gergő plébános atya volt, ministránsok száma 15 fő.

Tudjuk, hogy 104 évvel ezelőtt - 70 ezer ember előtt - jelent meg a Szűzanya a három pástorgyerekek. Őket választotta ki, mert igazak őszinték voltak, és nem engedtek a zsarolásnak. Kérte, hogy juttassák el az emberekhez a megtérést. Minden hónap 13-án megnyílt az ég nekik, és megjelent a Szűzanya. Július 13.-a sorsfordító volt, mert megmutatta nekik a poklot, és ekkor még többet imádkoztak a megtérésért. A harmadik fatimai üzenet arról szólt, hogy a terror és a démon sok mindent lerombolt. El kell kezdeni a megtérést, mert csak ez menthet meg tőle, és a háborútól. Nemcsak az a küldetésünk, hogy templomba járjunk. Azokat a kegyelmeket, amit kapunk, ne tartsuk meg magunknak, vigyü-

el ezt a tüzet családjainkba, köreinkbe, közösségeinkbe. Amit beszívtunk, adjuk tovább. Van miért imádkozni, erőt gyűjteni. Ne balga szüzek legyünk, mert ahol jó történik, ott felüti a gonosz. Küldetésként vigyük az örömhírt másoknak is el. Nem a süllyesztőbe való a hit: segíteni kell a fiatalokat is ehhez. Tudjuk építeni újra, amit a démon sakkban tart - a hitünket is. Az Isten által megalkotott világot rábízta az emberekre, hogy őrizzék és építsük, ne rombolják.

Ezeket a gondolatokat, tanításokat hallottuk a prédikációban. Mise után következett a körmenet Mária feldíszített szobrával. Még a Nap is melegen sütött, emelte az ünnepi hangulatot.

Fatima üzenete mindig aktuális. Bízunk az ima erejében, imádkozzunk megtérésekért, a világ keresztyén jövőjéért. A világ egyre zűrzavarosabb körülöt-tünk, de Mária, mint aggódó édesanya, mindig hív és vár minket.

Ha elérjük azt, hogy a fiatalok is itt legyenek, akkor már nem egy nyugdíjas klub lesz a magyar keresztyénység, ami a NEK-en is megmutatkozott. Márián keresztül jutunk el Jézushoz. Mária azt mondta, tegyetek meg mindent, amit Jézus mond! Alsónémediről nyolcan voltunk ezen az említésre méltó ünnepen.

Sokorai Józsefné

Megújult templomunk

Előkészületek

Az Alsónémedi Szent Kereszt Felmagasztalása Templom teljes külső-belső fel- és megújításának elkészülte alkalmából 2021. október 9-én, szombaton 15 órakor volt az ünnepélyes szentmise, melyen megáldásra kerül az elkészült belső festés is.

A sátor felállítása, beüzemelése és berendezése az ünnepség előtti napokon:

Köszönet a villanszerelési munkálatokért!

Köszönet a sátor felállításában, és lebontásában nyújtott sok segítségért!
Dura Miklósnak köszönjük a felajánlott murvát!

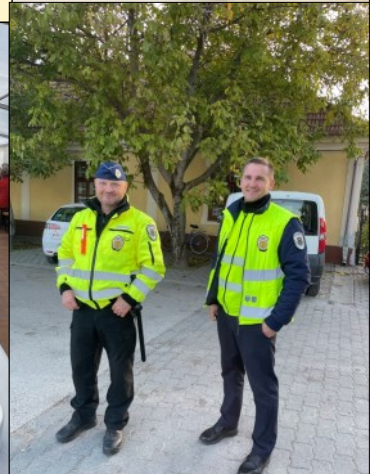

Köszönet a fiataloknak a sok segítségért az előkészületek során (terítés, berendezés, tálalás)!

A terítés koordinálásáért Varga Frigyesné Magda nénit és Kiss Tiborné Klári nénit illeti a köszönet.

Köszönet az Egyháztanács tagjainak az anyagi támogatásért, köszönet a finom ételek elkészítéséért, a sok sütemény felajánlásért két családnak és minden segítségért.

Köszönjük a sátor őrzését!

Megújult templomunk Előünnep

Október 8-án, Magyarok Nagyasszonya ünnepén 18 órakor szentmise volt a vegyeskarért. Ezt követően dr. Borbás István pánsíp-hangversenyét hallgathattunk meg. Majd levettük a templomfestésről készült filmet, köszönet a film készítőjének, Kovács Róbertnek és a technikai segítségért dr. Nagy Vilmosnak. Köszönet az ünnepi ráhangolódásért!

Ünnepélyes szentmise

Október 9-én, 15 órakor került sor az ünnepélyes szentmisére, melyet Ország Tibor esperes atya celebrált. A misén megáldotta a megszőpült templomunkat.

Köszönjük a szép ajándéktárgyakat, melyeket az ünnep alkalmából adományoztak!

Köszönet a sok technikai segítségért: a felvétel készítéséért, a közvetítésért a sátorban, a hangosításért dr. Nagy Vilmosnak és segítőinek.

Szeretetvendégség

Köszönjük, hogy ilyen sokan elfogadták meghívásunkat!

Nagyon vidám együttlét volt, református testvéreink társaságát is sokáig élvezhettük, nagyon jó hangulatban. Öröm volt számunkra az együttlét ilyen hosszú, járványos időszak után.

Köszönet a kedves kínálásért!

Magyarok Nagyasszonya búcsú - Délegyháza

DÉLEGYHÁZI BÚCSÚ – VENDÉG: ALSÓNÉMEDI MAGYAROK NAGYASSZONYA ÉNEKKAR

2021. október 10-én, vasárnap ünnepeltük a Délegyházi Római Katolikus Templom búcsúját. A templom titulusa: MAGYAROK NAGYASSZONYA. Huszonegy éve ekkor szentelték fel a templomot. Ez a sok áldozat árán tíz év alatt felépült modern, kör alakú épület nagy kórossal rendelkezik. Ráadásul idén új harmóniumot kapott két ifjú kántorunk, Anita és Dóri örömeire. Ezért Kis R. Sándor plébánossal úgy döntöttünk, hogy az alkalom fényét emelendő meghívjuk az ALSÓNÉMEDI MAGYAROK NAGYASSZONYA VEGYESKART BENKÓ PÉTER KARNAGY VEZETÉSÉVEL. Szívesen fogadták az invitálást, pedig előző napon saját templomuk megáldásán és egy kórustag leányának esküvőjén is énekeltek. Több autóval és sok „szurkoló” családtaggal és érdeklődővel érkeztek. Az ünneplő hívő közösségben többen voltak, mint a helyiek. A szentmisét KELEMEN ZOLTÁN, ALSÓNÉMEDI PLÉBÁNIAI KORMÁNYZÓJA mutatta be. Szentbeszédében Mária, Magyarok Nagyasszonya közbenjárásának fontosságáról szökölt és buzdított, hogy bátran kérjük segítségét hazánkra. A szertartást követően bőséges szeretetvendégség volt, a helyi asszonyok finomságokkal kedveskedtek a vendégeknek. Ünneplés és örömteli együttlét volt, amely felszította a helyi közösség összetartozásának fontosságát és templomuk megbecsülését. Köszönjük Zoltán atyának, Péternek és az Énekkarnak ezt az élményt!

Tisztelettel: Fazekas Gábor diakónus

Helyszín: Délegyháza, Szabadság tér, Magyarok Nagyasszonya templom
Időpont: az Úr 2021. esztendejében október 10. napján

Fontos és egyben emlékeztető eseményt jelölnek a fenti adatok. A 2000 szeptember 30. napján felszentelt templom búcsúját ünnepeltük. Igen, mi is, hiszen mindannyiunk által szeretett Fazekas Gábor meghívására kórusunk is személyesen részese lehetett az ünnepnek.

Az ünnepi szentmisét a plébános úr meghívására Zoltán atya és maga Sándor atya celebrálták. A szentmisén részvevő hívők áhítatát a mi kórusunk hangversenye gyönyörűen keretezte. A kórus csodálatos hangzását nem csak a templomhajó érdekesen kerek építészeti megoldásának sajátos akusztikája adta, hanem és talán főképpen a kórustagok énekükben kifejezett igaz hitvallása.

Isten segítségével „kísérőként” én is részt vehettem a szentmisén. Több délegyházi hívővel egybehangzóan én is köszönöm a kórusnak a felejthetetlen élményt és karnagy úr szervezését, fáradhatatlan munkáját. Isten áldjon Benneteket!

dr. Borbás István

2021. október 9-én, 16.30-kor Krasnyánszki Bernadett esküvőjén énekelt az énekkar. Betti családja a következő hét kedd estéjén vendégül látta a kórust a Betyár étteremben.

Egyháztanács- és Énekkar találkozója

2021. 10. 16-án este Végh József szervezésével és meghívásával az egyháztanács- és az énekkar tagjai, valamint a szentelési lebonyolításában résztvevők egy kötetlen estét töltöttek együtt. Szarvaspörkölt készült a találkozóra. Köszönjük a meghívást és a fáradozást!

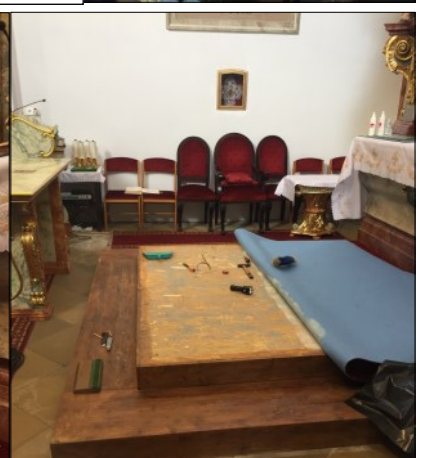

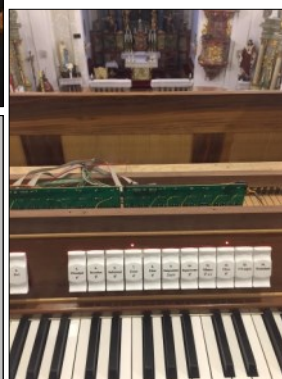
Október 31-én került sor a sírok megszentelésére.
Idén először ökumenikus szertartás keretében is volt sírmegáldás.
November 1-jén, 17 órakor a hagyományoknak megfelelően az öregtemető kápolnájában Kelemen Zoltán atya mutatta be a szentmisét.

A szőnyegcserélési munkálatok alatt Zoltán atya a Fájdalmas Mária oltáránál mutatta be a szentmiséket.

Megújult a szőnyegburkolat a szentélyben. Tüske Menyhért felajánlásaként végezte el a szőnyeg elhelyezését, ragasztását. Köszönet érte!

A bémálást megelőzően Süveges István ócsai orgona-építő és munkatára néhány hibát hártott el az orgonánkon. Meghangolták az „Oboa” regisztert is. Mindezeket a munkákat felajánlásból végezték! Köszönet munkájukért!

KATOLIKUS KARITÁSZ Helyi szervezete

Ha nehéz helyzetben vagy, jelezd, segítünk!

Elérhetőségeink: 06 30 394 22 29
karitasz.alsonemedi@gmail.com

Mikoly Istvánné, Karitás vezető

JÁRVÁNYÜGYI RENDELKEZÉSEK A VÁCI EGYHÁZMEGYÉBEN

A súlyosbodó járványhelyzetre való tekintettel, Marton Zsolt püspök a Váci Egyházmegyében 2021. november 1. napjától az alábbiakat rendeli el.

A szentmiséken és a többi templomi szertartás alkalmával a maszk használata kötelező.

Áldoztatni misében és misén kívül is csak kézbe szabad.

A kézfogás a béke jelének átadási módjaként semmilyen formában nem megengedett.

Akik felsőlégúti betegség tüneteit érzlelik magukon (köhögés, tüsszögés, orrfolyás), ne menjenek templomba. Természetesen ebben az esetben rájuk nem vonatkozik a vasárnapi misén való részvétel kötelezettsége.

A szenteltvíz-tartókat ürítsük ki.

Gyakran tisztítsuk a kilincseket és a padokat.

Valamennyi szertartás és egyéb közösségi vagy más alkalom során továbbra is kiemelt figyelmet kell fordítani az egymástól való biztonságos távolság megtartására és a kézfertőtlenítés.

Köszönöm mindenki türelmét, vigyázzunk egymásra!

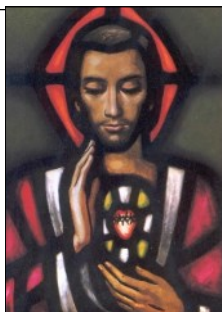
Váci Egyházmegye
Dioecesis Vaciensis

Marton Zsolt s. k.
váci püspök

Jézus Szentséges Szívének Családja

Jézus Szentséges Szívének Családja nov. 4.-én csütörtökön, 18 órakor a templomban szentségimádást tart. Aki nem tud a járvány miatt jönni, otthonról imádkozzon együtt lélekben Jézus Szent Szívéhez! Ezen a szent órán halottainkat visszük az Úr elé. Azokat az atyákat is, akik valamikor itt szolgáltak Alsónémedin. Schlachta István atyát, Spáczay Zoltán atyát, Kósa László atyát, Pekker Imre atyát. Esedezve kérjük Isten megbocsájtó szeretetét, irgalmát, lelkük üdvösségét számukra! Azokért is kérjük a megbocsájtás kegyelmét, akikért nem imádkozik senki sem! A legtöbbet úgy tehetjük értük, ha ezekben a napokban, halottak napjának nyolcadában élünk a teljes búcsú elnyerésével számukra. Ennek feltétele a gyónás, áldozás, és ima a szent atya szándékára. Ezt adja nekünk a Megfeszített, ha látja a Hozzá közeledőt! Jézus ez által is közeledjünk Hozzá, és megtapasztaljuk gondoskodó szeretetét és irgalmát. gondoljunk arra, hogy a tisztító tűz a megtisztulás folyamata. Üdvözülni csak a megtisztult léleknek lehet! Értük felajánlott imáinkkal segíthetünk most azoknak, akiknek valaha mi is a segítségükkel tudtunk létezni! Jézusom! Add meg nekem a kegyelmet, hogy testvéreimet úgy szeressem, ahogy Te szeretted őket! Ahogy Te szolgáltál nekik, nagy alázatossággal, szelídséggel! Ezért kérek, töltsd el az én szívemet is irgalommal, szeretettel minden testvérem iránt A boldog élet, az Isten szeretetétől átölelt élet, Istentől ajándék, amelyet tovább kell adnunk családunknak, testvéreinknek! „ Akik látják őket, elismerik majd, hogy ez az a nemzedék, amelyet megáldott az Úr!”

Valaki értem imádkozott...

Amikor a bűntől meggyötörten
A lelkem terheket hordozott
Egyszer csak könnyebb lett a terhem...
Valaki értem imádkozott...
Talán apám... anyám régen...
Talán más is, aki szeret...
Jó barátom, vagy testvérem...
Én nem tudom, de áldom Istent
Ki nekem megváltást hozott,
És azt, aki értem csak

Egyszer is imádkozott!

A végtelen szeretet/Szeretetre hangolva/
Ha, majd szemed a szent ostyára néz fel
Gondolj rám szívvel, mert veled vagyok!
Lehet, hogy nem látsz, de lelkünk az imában
Újra találkozhat, ha akarod!
Amikor a holdat nézed az égbolton
És körülötte a sok csillagot
Isten lelke emel fel az égbé,
Mert ott van, aki értem imádkozott!
S ha majd a szíved is eljut hozzám,
És lelkünk az imában össze ér
Nem lesz akadály sem égen sem földön,
Mely megszabhatná a szeretet határait

özv. Szlovicsák Balázné

Novemberben a kilencedet imádkozzák

Okt.27-től nov.4-ig
Bolonovszki Lászlóné
Józan Annamária
Acsai Lászlóné
Kiss Albertné

Nov.5-től nov.13-ig
Ács Istvánné
Györgyövcis Józsefné
Surányi Tiborné
Józan Györgyné

Nov.14-től nov.22-ig
Tóth Jánosné
Surányi Miklós
Lovas Flóriánné
Sipos Imréné
Drozdik Jánosné

Nov.23-től dec.1-ig
Némedi Rezsóné
Tamási Györgyné
Mikoly Istvánné
Nyékiné Kristály Regina

MÁRIA RÁDIÓ

IMAKÖR

Nov.8.-án 18 órakor otthonainkból imádkozunk, de lélekben együtt kérjük a szentlélek kiáradását és köszöntsük a szűzanyát egy szép imával. Ezen az imaórán a lélegeztető gépen szenvedő betegeket és a járt tudó covidos betegeket visszük Égi Édesanyánk elé szívünkben! Őszinte lelki kapcsolatunk szorosan összeköt bennünket a Mi ÉGI ÉDESANYÁNKAL. Fájdalmunkat, félelmünket hoztuk most eléje. Jézus elébe viszi gyermekei kéréseit és segítségével, irgalmas szeretetével gyógyítsa meg őket az Úr! Benne van minden reménységünk! Úgy megyünk hozzá, mint a samariai asszony, akinek az élő víz forrását adta! Vagy mint a vak, aki azt kérte: Uram! Add, hogy lássak! Add Uram, hogy ezek a betegek is élni tudjanak általad! A Te szereteted erejéből! Erősödjének és közelebb kerüljenek a Te drága szent szívedhez! Jézus! Add nekik azt az élő vizet, amelyet a samariai asszony-

nak adtál, amely által új életre kelnek Általad! Hallgasd meg fohászkodunk, mert elveszünk Nélküled! Fogadd el szentolvasó imánkat, amelyet a betegekért ajánlunk fel Szent S szívednek szeretetünk jeléül Szent Édesanyád közbenjárását kérve! Kérünk Téged hallgass meg minket!

Fájdalmas Anyánk! Nagyasszonyunk!
Ma ismét veszély szakadt reánk.
A Te országodért harcolunk,
Óvj meg bennünket Édesanyánk!
Kihez mennénk, ha nem Tehozzád...
Ki érti jobban szívünk szavát,
Mint Te, nagyfájdalmú Szűzanyánk,
Kinek szívet hét tör járta át!
Ma is küzdenek gyermekeid,
Óvd őket minden veszélyen át,
És segítsd Szent Szíved győzelmére
Vérünket, a Magyar Hazát!

özv. Szlovicsák Balázné

Ferenc pápa egy kis történetet rögtönzött, mely vele még az előző egyházmegyéjében történt:

„Az asztalnál együtt ült az anya három gyermekével, az apa dolgozott, ők pedig éppen rántott hús ettek. Ekkor kopogtatnak, és az 5-6-7 éves gyerekek közül a legidősebb kimegy, majd így szól:

-Anyá, itt van egy koldus és enni kér.

Az anya, jó keresztény lélek, megkérdezi tőlük:

-Mit csináljunk?

-Adjunk neki! – felelik kórusban. - Jól van! - válaszol az anya és veszi a villát és a kést,

Egy perc bölcsesség...

és félbevágja mindegyikük hússzeletét.
-Anyá, de ne így, ne így! Vegyél neki a hűtőből!

- Nem, három szendvicset csinálunk így!”.
A gyerekek ebből megtanulták, hogy az igazi szeretet nem a feleslegből ad, hanem a szükségesből. Biztos vagyok benne – emelte ki a pápa tanulságként – hogy a gyerekek délután egy kicsit éhesek maradtak, de ez így áldozat!
(Ferenc pápa)

<http://www.archivioradiovaticana.va/.../ferenc.../hu-1185482>

**Szentmisék, liturgiák és a tervezett programok,
kérjük figyeljék a hirdetések az esetleges változások miatt!**

Hétfő	Kedd	Szerda	Csütörtök	Péntek	Szombat	Vasárnap
1. Minden-szentek ünnepe	2. Halottak Napja	3.	4.	5. 18 óra Szentmise	6.	7. Évközi 32. 10 óra Szentmise Bérmálás 18 óra Szentmise
8	9.	10.	11.	12. 18 óra Szentmise	13.	14. Évközi 33. 11.30 óra Szentmise 18 óra Szentmise
15.	16.	17.	18.	19. 17 óra Szentmise	20.	21. Krisztus Király vasárnapja 11.00 óra Szentmise 14 óra Egyháztanács 17 óra Ifjúsági szentmise budapesti énekkarral
22.	23.	24.	25.	26. 17 óra Szentmise	27.	28. Advent 1. vasárnapja 11 óra Szentmise 17 óra Szentmise
29. 6 óra Rorate	20. 6 óra Rorate	1.	2.	3. 6 óra Rorate Betegek és idősek látogatása	4.	5. Advent 2. vasárnapja 11.30 óra Szentmise 17 óra Szentmise

Idén is lesz ADVENTI ABLAKOK játék, köszönet Bálint Barnabáséknak!

Jelentkezni nála lehet, vagy a következő Facebook oldalon:
<https://www.facebook.com/groups/alsonemediadvertiablakok>

Advent időszakában minden hétfőn, kedden és csütörtökön 6 órakor lesz Rorate a templomban.

Kérjük, figyeljék a hirdetések az adventi programokkal kapcsolatban!
Kegyelmekben gazdag, szép adventet kívánunk!

Egyháztanács gyűlés

2021. november 21-én, vasárnap

14 órakor lesz egyháztanács gyűlés a közösségi házban. Szeretettel várjuk a testület tagjait.

A hangverseny elmarad!

A MAGYAROK NAGYASSZONYA ÉNEKKAR

idei évzáró hangversenye a vírushelyzet miatt elmarad.
Köszönjük megértésüket!

SZENT KERESZT - Az Alsónémedi Római Katolikus Egyházközség Kiadványa. Megjelenik havonta.

Szerkesztők: Dr. Urai-Tóth Éva, Benkó Péter

A szerkesztőség e-mail címe: szentkereszt2351@gmail.com

Köszönettel fogadunk minden észrevételt, segítséget!

A kiadvány ingyenes, viszont adományokat köszönettel elfogadunk a lap fenntartására.

Az adományokat nagyon szépen köszönjük!

